

de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Charling) og 5te Valgfreds (Ville), saa tror jeg nok, at jeg har truffet det Rigtige. Forslaget gaar ud paa at give en Bevilling til Justitsministeren af 500 Kr. som den ene Halvdel af en Godtgjørelse til Kjøbenhavns Brandforsikrings-Societet for at opgive den Ret til at have Lokale paa Naads- og Domhuset, som man mener, at dette Selskab ubestridelig har, mod at den anden Halvdel af Godtgjørelsen: 500 Kr. udredes af Kjøbenhavns Kommune. Man skjønner, at det er en Forholdsregel, som man fra begge Parters Side kunde gaa ind paa. Vel er forhaabentlig for Diebliffet Spørgsmaalet om Afgjørelsen af hele dette Forhold under frugtbar Forhandling, og den kunde mulig føre til, at Kjøbenhavns Kommune fik Plads nok ogsaa til Brandforsikringen, saa at man kunde undgaa denne Udgift af 500 Kr., men det Samme kunde i saa Fald siges fra Statens Side. Er Spørgsmaalet imidlertid om de 500 Kr. paa den ene Side — naar jeg tænker mig dem kapitaliserede saavel for Staten som for Kommunen — og paa den anden Side om Fordelen ved ikke at have hele denne Forhandling med et privat, udenfor selve de offentlige Diemed, som vedrøre Bygningen, staaende Selskab, saa kan Forfjellen ikke være saa stor, at det omtalte Offer ikke skulde kunne bringes fra begge Parters Side for at bidrage til at afhjælpe de tilstedeværende virkelige Mangler. Man mener nemlig da, at naar Brandforsikringen abandonerer sit Lokale, vil dette for en væsentlig Del — jeg veed ikke i det Enkelte, hvorledes det skulde gaa til, da jeg ikke har haft noget Overslag — kunne indtages til Brug for den offentlige Politiret. At der vil medgaa et mindre Beløb, som rimeligvis ogsaa maatte deles mellem Stat og Kommune, til Indretningen af disse Lokaler, maa være forudsat, men naar der anvendes den fornødne Sparommelighed, maa der, hvis Forslaget bliver vedtaget, i selve det ligge en Bemyndigelse for Ministeren til at udføre Indretningen paa forventet Tillægsbevilling. Bliver dette Forslag vedtaget, og det skulde støde paa Vanskelighed — jeg tør haabe ikke fra den høitærede Justitsministers Side, men fra Kjøbenhavns Kommunes Side — saa faar denne Kommune gennem sin Kommunalbestyrelse at bære Ansvar for, at den offentlige Politiret har det, som den for Tiden har det. Jeg tror ikke, at jeg har flere Vædringsforslag til dette Affnit at omtale.

Udenrigsministeren (Rosenørn-Lehn):

Jeg skal i Anledning af Vædringsforslaget under Nr. 8, som gaar ud paa at skaffe Gesandten i Rom det længe omvundte, og i sig selv ikke betydelige Tillæg af 4,000 Kr., ikke trætte det høie Thing med mange Ord eller Gjentagelser af, hvad jeg allerede adskillige Gange har haft Leilighed til at udtale fra denne Plads. Jeg skal kun ganske

fortelig tillade mig at sige, at, naar jeg atter og atter er vendt tilbage til denne Sag, er det begrundet i, at jeg ved nærmere Overveielser bliver mere og mere overbevist om Nødvendigheden af, at man giver ham et saadant Tillæg for at gjøre det muligt for ham at opfylde de Forbringinger, som man maa være berettiget til at stille til ham. Naar jeg tidligere har sagt, at en Sammenligning mellem, hvorledes han og andre ligestillede Magters Gesandter ere afslagne derne, vil falde saaledes ud, at han er forholdsvis temmelig slet afslagt, skal jeg dertil kun føie den Dplysning, at den svenske Gesandt har omtrent dobbelt saa Meget, som vor Gesandt i dette Diebliff, medens jeg paa ingen Maade kan indrømme, at de Forbringinger, der stilles til den svenske Gesandt, ere større end de, som man er berettiget til at stille til vor.

Justitsministeren (Mellemann):

Angaaende Vædringsforslagene Nr. 17, 18 og 19 skal jeg ikke gjøre videre Bemærkninger, da jeg ser, at de ere tiltraadte af hele Udvalget. Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 20, som ikke er tiltraadt af noget Medlem af Udvalget, skal jeg tillade mig den Bemærkning, at det er en Misforstaaelse, hvis man mener nogen Lov om, enten det er Statens eller Kommunens Pligt at skaffe den omtalte Assistance ved den offentlige Politiret; derom kan der ikke være nogen Lov. Det har altid været anerkjendt, at Budtjenesten ved Kriminal- og Politiretten var Noget, som ubelukkende maatte bæres af Staten, og det bæres ubelukkende af Staten. I dette Tilfælde har Budtjenesten med det Personale, der staar til Raadighed, ikke kunnet forslaa, og Politidirektøren har derfor velvillig afgivet en eller to Betjente til Assistance, men det er i Virkeligheden Rettens og ikke Politiets Forretninger, som udføres paa denne Maade. Jeg tror derfor, at der ikke kan være nogen Lov om, at man paa ingen Maade skjenker Kommunen Noget ved denne Bevilling, men kun bliver i det Spor, man uden Lov altid hidtil har været i, nemlig at lade Staten betale, hvad der falder ind under Begrebet Budtjeneste ved Kriminal- og Politiretten. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 21 skal jeg bemærke, at hele dette Spørgsmaal om den paagjældende Jurisdiktions Deling jo endnu ikke er indtraadt i noget saadant Stadium, at Justitsministeriet har haft nogen Opfordring til at danne sig nogen endelig Mening derom, idet der nemlig endnu ikke er indløbet nogen Erklæring fra Amtsraadet for Randers Amt. Det er jo den allerførste Betingelse for, at man overhovedet kan tænke paa Delingen, at Amtsraadet er villigt til at overtage de deraf flydende, ikke ganske ubetydelige Udgifter, som dels ville blive engang for alle til Anskaffelsen af Arresthus, Arrestlokale m. m., og dernæst ogsaa en lille aarlig Udgift til at holde en Arrestforvarer og til Brændsel, Lysning o. s. v. Men